

கிறுக்கு

கடிதத்தில் வந்திருக்கும் செய்தியைச் சொன்னார் ராமசாமி.

"என்ன? மறுபடியுமா?" என்று பதறிப் போய்க் கேட்டாள் ஜானகி.

"ஆமாம்! அதுகளுக்கு ஏது புத்தி! என்னமோ படிக்கிறதென்களாம் பெரிய பெரிய படிப்பு! உதவாக்கரைப் பயல்கள்! நானும் மூளைகெட்டு அவனுக்கு சுளை சுளையாகப் பணம் அனுப்பிப் படிக்க வைக்கிறேனே! என் புத்தியைத் தான் . . . "

"எங்கே - கடுதாசியைத் தாங்கோ - நான் பார்க்கிறேன்! தமிழில் எழுதியிருக்கானா- இங்கிலீஷில்தானா . ." கடிதத்துக்காக கை நீட்டினாள் ஜானகி.

"இங்கிலீஷ்தான்! எழுதியிருக்கிறதும் உன் பிள்ளையில்லை! உன் அண்ணா பிள்ளை கணி! மாணம் போறது! எல்லோருக்கும் தெரிஞ்சுபோச்சு!....." என்று கூறிக்கொண்டே கையிலிருந்த கடிதத்தை ஜானகி கையில் விழாதவாறு விசிறிவிட்டு, பிள்ளைமேல் ஏற்பட்ட கோபத்தை மனைவியிடம் விசிறிவிட்டு நகர்ந்தார் ராமசாமி.

கடிதத்தை தரை மீதிருந்து எடுத்துக்கொண்டு, கணவரைப் பின் தொடர்ந்தாள் ஜானகி.

"கொஞ்சம் விவரமாச் சொல்லுங்கோ! எனக்குப் புரியுமா இந்தக் கடிதம்?" என்று வினவினாள் சாந்தமாக.

"என்ன விவரம் சொல்லுகிறது? சேர்ந்திருக்கானாம் இவன் சத்தியாக்கிரகத்துலே! இப்போ அரெஸ்டு ஆகியிருக்கும்!..... அதான் இவன் கிட்டயிருந்து காணோம் கடுதாசு! கஷ்டம், கஷ்டம்! என்றார் அவர் தலையில் லேசாக நாலு தட்டு தட்டிக் கொண்டு.

"ஐயையோ.... அப்படியா? அரெஸ்டு ஆகியிருப்பானா?" என்று அரற்றிக்கொண்டே அங்கிருந்த நீளப் பெஞ்சுமேல் அசந்து உட்கார்ந்துவிட்டாள் ஜானகி.

"பிள்ளைன்னு இவனைச் சொல்லிக்க அவமானமாயிருக்கேன்னு அழு!.... பிள்ளைக்காக அழாதே! அது வேறே மானக்கேடு!" என்று சீறிவிட்டு விடுவிடென்று போய்விட்டார் ராமசாமி.

ஐந்து நிமிஷங்கள் பிரமை பிடித்தாற்போல் இருந்த ஜானகி, ஒருவாறு மனம் தெளிந்து எழுந்தாள்.

அடுப்படியை ஒரு ஐந்து நிமிஷங்கள் கவனித்தாள். குமுட்டியிலிருந்த - பதமாகியிருந்த - உண்டியை கீழே இறக்கி வைத்துவிட்டு வெளியில் வந்த ஜானகி, கணவரின் மனதைப் பதம்படுத்தக் கிளம்பினாள்.

"கொஞ்சம் கோபதாபமில்லாமேதான் சித்தே கவனியுங்களேன்! என்னயிருந்தாலும் விட்டுவிட முடியுமா பிள்ளையில்லைன்னு! ராஜ்ஜுவக்கேதான் எழுதிக்கேளுங்கோளேன்! 'சேர வேண்டாம்!னு சொல்லுங்களேன்!.... அண்ணாவுக்கும் எழுதிக் கேளுங்கோ! கணி தன் அப்பாக்கும் எழுதியிருப்பான்.. நமக்கு எழுதாத விவரத்தை தன் அப்பாக்கு எழுதினாலும் எழுதியிருப்பான்!... அரெஸ்டு ஆச்சு, இல்லைன்னு தெரிந்திருக்கலாம்!"

"அதெல்லாம் முடியாது!... உங்கள் அண்ணாவைப்போய் நான் வலுவிலே இந்த வெட்கக்கேட்டைப்பற்றிக் கேட்கமாட்டேன்!..... இந்தக் கில்லாடிப் பிள்ளைக்கு இவ்வளவு பாசமென்ன! சை!"

"போகிறது! அண்ணாவுக்கு எழுதவேண்டாம்! ராஜ்ஜுவக்கு மட்டும் எழுதிடுங்கோ! கெஞ்சிக் கேட்டுக்கறேன்னு சொல்லுங்கோ"

"கெஞ்சிக் கேட்டுக்கறதென்ன இந்தப் போக்கிரியை? என்னாலே முடியாது இந்தக் கெஞ்சலும் கொஞ்சலும்!" என்று விறைத்தார் அவர்.

"நான் கெஞ்சிக் கேட்டுக்கிறதாகச் சொல்லுங்கோன்னேன்! அம்மா கெஞ்சறான்னு எழுதுங்கோ...."

"அதுக்கு நீயே எழுதிக்கோ உன் பிள்ளைக்கு! 'அம்மா கெஞ்சறான்னு' நான் அவனுக்குச் சொல்லிக் கெஞ்சறதென்ன? நான் 'அட்ரஸ் தந்துடறேன்... உன் கிறுக்கெழுத்துலே நீயே சொல்லிக்கோ உன் கிறுக்குப் பிள்ளைக்கு! வெட்கம், வெட்கம்! மானம் போகிறது எனக்கு! கணி என்ன எழுதியிருக்கான் தெரியுமோல்லியோ?...." என்று கூறி நிறுத்தினார் ராமசாமி.

"என்ன எழுதியிருக்கான்?" துடித்தாள் ஜானகி.

"கொஞ்ச நாளாய் ராஜு தன்னுடைய சகபாடிகளோடயே, 'ஆர்.எஸ்.எஸ்' கூட்டத்தாரோடேயே திரியறான். எங்கள் பக்கம் வருகிறது கூட இல்லை. சத்தியாக்கிரகத்துலே சேராமல் இருந்தாலும் இருப்பான்.... படிப்பு முடிகிற சமயம் கெடுத்துக் கொள்ள வேண்டாம்னு அறிவு இருக்கலாம்; ஆனாலும் நிச்சயமில்லை கிறுக்குப்புத்தி திடீர்னு வந்தாலும் வந்ததுதானே!"ன்னு எழுதியிருக்கான் கணி! உன் பிள்ளைக்குத்தான் தெரியவில்லை, 'ஆரேஸ்ஸெஸ்' கிறுக்குச் சங்கமனு! போன வருஷம் பட்ட கவலை போதாதுன்னு, இந்த வருஷம் இந்த தொல்லை! சனியன் எக்கேடு கெட்டுப் போகட்டும்!" எனப் படபடத்தார் ராமசாமி.

"உம், முரட்டுப் பிடிவாதத்துக்கு அப்பாவைத்தான் கொண்டிருக்கான் பிள்ளை! வேறென்ன?" என்று ஜானகிக்கும் கோபம்தான் வந்தது அப்போது, கணவர்மேல்!

"எனக்குக் காகிதமும் பென்சிலும் தந்துடுங்கோ..... அரெஸ்டு ஆகிறதுக்கு முந்தியே எழுதிப்போட்டுடறேன்... நான் சொன்னால் கேட்பான்..." என்று சொன்னாள் கோபத்தைக் கொஞ்சமும் வெளிப்படுத்தாமல்.

"கேட்பான் கேட்பான்! . . . கேட்கட்டும் . . . ஆனால் கடுதாசிக்கு இப்போ அவசரமில்லை! முன்னாடி சமைச்சுப்போட்டு என்னை ஆபீசுக்கு அனுப்பப்பார்! அப்புறம் மத்தியானமெல்லாம் உட்கார்ந்து எழுது உன் பிரலாபத்தையெல்லாம்! ஆறு மணிக்குத்தான் தபால் கட்டு எடுபடும்!.... இப்போவே போய்ச் சேர்ந்துடாது உன் கடுதாசி!" என்றார் ராமசாமி... "இதோ வச்சுட்டேன் இங்கே காகிதமும் பென்சிலும்!" என்ற மேஜைமேல் அவற்றை வைத்துவிட்டு, துண்டைத் தோளில் வசிப்போட்டுக்கொண்டு வெந்நீர் அறைக்குக் கிளம்பினார். அவரைப் பின் தொடர்ந்த ஜானகி மெளனியானாள்.

.. ..

அதே சமயத்தில் ஜானகியின் அண்ணன் சேஷாத்ரி ஒரு கிறுக்கு யோசனையில் முழுகியெழுந்து கொண்டிருந்தார் தம் வீட்டில்!

"இதென்ன சீதா! கணி இப்படி எழுதியிருக்கானே! பாவம், ஜானகி இனிமேல் அழுத கண்ணும் சிந்திய மூக்குமாய் அலட்டிக் கொண்டேயிருப்பாள் நித்தியம்!" என்றார் அவர்.

விவரமறிந்த அவர் மனைவி சீதாவும் பரிதாபப்பட்டாள். 'அடப் பாவமே!... என்ன கஷ்டமோ, என்ன வேதனையோ? நம்ப கணிக்குத் தெரிஞ்சது கூடவா ராஜுவக்குத் தெரியாது? நம்ம கணி இன்னும் சின்னவன் கூட ...இவனுக்குத் தெரிஞ்சது கூடவா அவனுக்குத் தெரியாது போகணும்!" என்று சொன்னாள் சீதா; அப்படிச் சொல்கையிலே அவன் பேச்சில் பிள்ளையைப் பற்றிய விம்மித உணர்ச்சியும் நெளிந்தோடியது! தன் நாத்தியின் பிள்ளையைவிட தன் பிள்ளை ஆழ்ந்த சிந்தனையும் பரந்த நோக்கும், சீறிய அறிவும் உள்ளவன் என்று அல்லவா தெரிகிறது...!

"உம், என்னவோ... படிக்கிற பசங்களுக்கு இதுமாதிரி அரசியல் விஷயங்களிலே இவ்வளவு தீவிரம் வேண்டாம்!... கணி ரொம்பக் கவலையா எழுதியிருக்கான்... இப்படியெல்லாம் சகபாடி கூட்டத்தோட திரியறானே, சத்தியாக்கிரஹத்துலே சேர்ந்தானானால், இனிமேல் அவ்வளவுதான் வாழ்க்கையே பாழாகிவிடும்! கடைசி வருஷப் படிப்பை இப்படிக் கெடுத்துக்கலாமான்னு நம்ம கணிக்கு அங்கலாய்ப்பாயிருக்கு!

ராமசாமிக்கும் எழுதியிருக்கானாம் கணி! என்னையும் மருமானுக்குப் புத்தி சொல்லி எழுதச் சொல்லியிருக்கான் நம்ம பிள்ளை!" என்று கூறி ஒரு சோகப் புன்னகை புரிந்தார் சேஷாத்திரி.

"உம், எழுதுங்கோ! பாவம், நம்ம பிள்ளை இப்படியெல்லாம் இருந்தால் நமக்கு எவ்வளவு வேதனையாயிருக்கும்! அப்படித்தானே இருக்கும் அங்கே ஜானகிக்கும் அவருக்கும்!" என்றாள் சீதா.

"என்னம்மா?" என்று கேட்டுக்கொண்டே அங்கே வந்து நின்றாள் ஆவலாக. அவர்கள் புதல்வி உமா.

"அத்தான் ராஜுவை அரெஸ்டு பண்ணிடுவாபோல் இருக்காம். அண்ணா எழுதியிருக்கான்," என்றாள் சீதா.

"அச்சச்சோ! எங்கே. கடுதாசியைக் காட்டு!" என்று துடிப்பாய்க் கேட்டாள் பதின்மூன்று வயது நிரம்பாத அந்த இளம் பெண் வேடிக்கையாக இருந்தது அவள் பெற்றோர்க்கு.

"பாவம்பா அத்தான்!" என்றாள் உமா. தந்தைக்கு நியாய உணர்ச்சி ஊட்டிவிட்டாள்.

"பாவம், அத்தான் ஜெயிலுக்குப் போயிடுவான்!" என்று சொல்லிவிட்டு முகத்தைத் தொங்கப் போட்டுவிட்டாள் உமா.

பெண்ணை வேடிக்கையாகப் பார்த்தாள் தாய்; "எல்லாம் ஒரு வாரம் பத்து நாள்ளே விட்டுடுவா!" என்றாள்.

"ஒரு வாரமா? அரெஸ்டு பண்ணி லாரிகளளே எடுத்துண்டு போய் பட்டணத்து எல்லைக்கப்பாலே விட்டுட்டு வந்துடறாளாம்! மறுநாளே பட்டணத்துலே ஆஜராகிவிடலாம் பசங்கள்!" என்று சிரித்தார் சேஷாத்திரி சீதாவும் உமாவும் கூட சிரித்தார்கள்.

ஆனால் சிரிப்புடன் நிற்கவில்லை கடிதத்தின் பலன்.

"அத்தானை அரெஸ்டு பண்ணிடுவாளாண்டா!" என்று பெண் உமா தம்பியிடம் கூறிக்கொண்டதை. தம் அறையில் அதே யோசனையுடன் அமர்ந்திருந்த சேஷாத்திரி கவனித்தார்.

"உமா! இங்கே வா!" என்று அழைத்தார் மகளை. வந்தாள் உமா.

"ஒரு காரியம்... ஒத்தாசை, பண்ணறயா? அத்தானை ஜெயிலுக்குப் போகாமல் தடுக்கலாம்!" என்றார் அவர்.

உமாவின் உற்சாகத்தை அளவிட முடியுமா?

"இந்தா, உட்காரு நாற்காலியிலே! நான் சொல்கிறதை எழுது!" என்றார் அவர். காகிதத்தாளையும் பேனாவையும் எடுத்துக் கொண்டே.

ஊர் பெயர், தேதி... குறிக்கச் சொன்னார் உமா எழுத வேண்டியது அத்தானுக்குக் கடிதம்.

"என்னமோ எழுதுகிறாளே, அப்பா சொல்லிக் கொடுக்கிறாரே!" என்று உணர்ந்த சீதா வந்தாள் அந்த எழுத்தறைக்கு.

அவளுடைய வினாவுக்கு. "இரு, பார், என் யோசனையை! பொறு கொஞ்சம்!" என்ற பதில் வந்தது சேஷாத்திரியிடமிருந்து.

"இதென்ன கூத்து!" என்று உள்ளே நிற்கொண்டிருந்தாள் சீதா. அவளுக்கு அடங்கா ஆவல்; "உமா எழுதுவது என்ன?"

ஓரோரு வார்த்தையாகப் பிட்டுப் பிட்டுச் சொல்லிக்கொண்டே போனார் சேஷாத்திரி; எழுதினாள் உமா.

"நீ லீவுக்கு வந்துவிட்டுப் போனப்புறம் நான் உன்னைப் பார்க்கவேயில்லை. அத்தான்! நீ ஜெயிலுக்குப் போனால் எங்களை, என்னைக்கூட, மறந்துவிடுவாயா? நீ அரெஸ்டு ஆகிவிடுவாய் என்றால் எனக்கு அழுகையாக வருகிறது!"

இந்தக் கடைசி வாக்கியத்தின் முடிவு தூக்கிப் போட்டது சீதாவை. கணவரின் கருத்து என்ன?

"என்னது? என்ன எழுதச் சொல்றேன்?"

"கடிதம்!" என்றார் சேஷாத்தரி.

"கடிதம், சரிதான்! என்ன கடிதம்?" என்றாள் சீதா கோபமாக.

"அத்தானுக்குக் கடிதம்!" என்றார் அவர் சிரிப்பினூடே. அவருடைய சிரிப்பைக் கண்டு கோபம் அதிகமாகியது சீதாவுக்கு.

"அழகுதான்! அறியாக் குழந்தையைக் கைப்பொம்மையா வச்சுண்டு . . . கொண்டாங்கோ... கிழிச்சுப்போடறேன் . . ." என்று மேஜையண்டை வந்தாள் சீதா.

சடாரென 'லெட்டர் பாட்' மேஜை டிராயருக்குள் புகுத்தப்பட்டது. சேஷாத்தரி மேஜை டிராயர்மேல் சாய்ந்து கொண்டும்விட்டார்.

"எழுந்து வாடி!" என்றாள் சீதா, பெண்ணைப் பார்த்து.

"நீ இருமமா! . . . இல்லை. போகிறதன்னாலும் போ! இப்போ எழுதினது போறும். கையெழுத்தை நானே போட்டுடறேன் உன் கையெழுத்துமாதிரி! போஸ்ட் பண்ணிடறேன்!" என்றார் சேஷாத்தரி குறும்பாக.

"ஒரு தப்பு பல தப்புகளுக்கு இழுக்கிறது! வேறென்ன? ஏன்தான் இந்த மாதிரி கிறுக்குத்தனமோ? போர்ஜரிதான் பாக்கி . . . உம், என்ன வேணுமானாலும் செய்யுங்கோ! இவ்வளவுக்கப்புறம் கையெழுத்தும் அவளே தான் போட்டுமே? என்ன மோசம்?" என்று சினந்துவிட்டு, அடுப்பங்கரைக்கு வந்துவிட்டாள். சீதா வந்தாலும் மனம் அலை பாய்ந்தது. காது கொடுத்தாள் எழுத்தறைக்கு. கணவர் இன்னும் ஓரிரண்டு வாக்கியங்கள் சொல்லிக்கொடுத்து, எழுத வைத்துவிட்டுத்தான் கையெழுத்துப் போடச் சொன்னார் உமாவை என்பதைக் கவனித்தாள் சீதா.

"உன் நினைவாகவேயிருக்கும், உமா!" என்று அவளைக் கையொப்பம் இடச்சொல்வதை மட்டும் பொறுமையுடன் கேட்டுக்கொண்டிருக்க முடியவில்லை அவளால். வேகமாக வந்தாள் மீண்டும் கணவரண்டை.

"என்ன இது, எனக்குக் கொஞ்சங்கூடப் பிடிக்கல்லே உங்கள் போக்கு!" என்றார் உக்ரமாக.

"காந்தியோடப் போக்குப் பிடிக்காமல்தான் வந்தது 'ஆரெஸ்ஸெஸ் விபரீதம்!' என்றார் சேஷாத்தரி நிதானமாக.

"காந்தி இப்படித்தான் அறியாப் பெண்ணைவிட்டு இது மாதிரி கடிதம் எழுதச் சொல்லி காரியம் சாதிக்கச் சொன்னார் போலிருக்கு! இதுதான் சத்தியம் போலிருக்கு நீங்க செய்யறது! நேர்மையாய் நீங்களே மருமானுக்குப் புத்திமதிக் கடிதம் எழுதி மனசை மாற்ற துப்புக்கானோம்! இப்படி....

"காதற் கடிதம்" என்று கூற வாய் கூசியது சீதாவுக்கு.

"இப்படி சின்னப்பொண்ணு கூட எழுதுகிறதே என்றால்தான் ராஜ் கேட்பான்!" என்றார் சேஷாத்தரி முறுவலோடு.

"இப்படி உமா எழுதிய காதற் கடிதம், அன்புக் கடிதம்தான் அவன் மனசைத் திரும்பக்கூடியது!" என்று பளிச்சென்று சொல்ல அவருக்கும் தயக்கம்!

"ஐயோப்பா! . . . அப்படின்னால் 'வேண்டாம்! கிழிச்சுடு!' என்று குதிப்பாளே உமா, காதற்கடிதம் என்று உணர்ந்ததும்! பதின் மூன்று வயதுப்பெண், அன்பை, காதல் என்று உணரமுடியாத நிலைமையில் இருக்கும் அவள் அத்தான்மீது கொண்டுள்ள பாசத்தை எப்படிச் சொல்லக்கூடுமோ, அப்படி எழுதுமாறு கவனம் எடுத்துக்கொண்டிருக்கிறார் சேஷாத்தரி. காதல் என்பதை புலப்படுத்தாமல் அவளைக் குழந்தைத்தனமாகப் பேச வைத்து,

ராஜுவின் மனதில் குறுகுறுப்பும் நெளு நெளுப்பும் உண்டாகுமாறு அவளை எழுத வைத்துவிட்டார் தந்தை. அதை அவளே உணர்ந்தவளல்லவே! "காதற் கடிதம்" என்பதை உமா அறியாள்!

.. ..

மறுநாள் சேஷாத்திரிக்கு ஒரு கடிதம் வந்தது. கடிதம் எழுதியவள் ஜானகி.

"உனக்கு ஏதாவது விவரம் தெரியுமா இன்னும், அண்ணா? வேதனையில் புழுங்குகிறேன்!" என்று எழுதியிருந்தாள் அவள். "நானும் இன்று ராஜுவுக்கு ஒரு கடிதம் எழுதுகிறேன் நீயும் புத்திமதி சொல், அண்ணா" என்று கெஞ்சியிருந்தாள் அதிலே.

கடிதம் கண்டு ஒரு அலாதிக்குளர்ச்சிக்குள்ளானார் சேஷாத்திரி

'இன்று ஜானகி கடிதமும், உமா கடிதமும் ஒருங்கே போய்ச் சேரும் ராஜுவிடம்! எந்தக் கடிதம் அவன் மனசை மாற்றும் கடிதம் என்பதைக் கண்டுபிடிக்க முடியாதே!' என்பது அவர் கவலையாயிற்று.

'கட்டாயம் மனம் மாறிவிடுவான்!' என்றுதான் அவர் நம்பினார். ஆனால் ஒரு நாள் முந்தி பிந்தியாக இந்தக் கடிதங்கள் அவனை அடைந்தால், எந்தக் கடிதம் முதலில் வேலை செய்தது அவனுள்ளத்தில் என்பதை மெள்ள துப்பறிய முடியும்! இரண்டும் ஒரே நாளில் போனால்...?

சீதா சிரித்தாள். பொருமினாள் கணவர் வேதனை கண்டு. "மனம் மாறணும்ங்கிற லட்சியம் நிறைவேறினால் போதாதாம்! அழகுதான்! கவலைப்படுகிற லட்சணத்தைப் பார்க்கல்லே! சுவாமி. பகவானே! உமாவைவிட்டு இவர் எழுதச் சொன்ன கடுதாசு எங்கேயாவது தவறியே போகட்டும்! ராஜுவுக்குப் போய்ச்சேரவே வேண்டாம்! அவனோட அம்மா கடுதாசி மட்டும் போய்ச் சேரட்டும்! அவன் மனசு திருந்தட்டும்!" என்று சொல்லிக் கொண்டாள். சிரித்தாள்.

"உமாவோட கடுதாசி தவறிப் போகட்டும்னு வேண்டிக்கிறேன் நான்... அப்போ நிச்சயமாகத் தெரியுமோன்னோ. மனசு மாறினது எந்தக் கடிதத்துனாலேன்னு!" என்றாள் குறும்பாக கணவரிடம்.

"உமா ஒட்டைச்சாண் பெண் - இது மாதிரி கடிதம் எழுதினாள் ஒரு வயசுப் பையனுக்கு! என்று வெளியே தெரியவந்தால் நாளைக்கு நாலு பேரிடை என்ன அவமானம்!" என்று அவள் கவலை பாவம், அவளுக்கல்லவா தெரியும்?

அதை அறியாதவர்போல் சேஷாத்திரி பேசினார். "போடி, கிறுக்கு! புருஷனுக்குச் சாதகமாய், ஜானகி கடுதாசி தவறணும்னு வேண்டிப்பாயா... இப்படி தலை கீழா வேண்டிப்பாயா? என்று சொல்லி சிரித்தார் அவர், கவலையினூடே.

.. ..

நாலுநாள் காக்க வேண்டி வந்தது ராஜுவின் பதிலைப் பெற்றுக் கொண்டு ஆறுதல் உணருதற்கு... இரண்டு குடும்பத்தாருக்கும்தான்!

"சேரலாம் என்று நான் உறுதி செய்து கொண்ட சமயம், மாறிவிட்டது என் மனம். 'சத்தியாக்கிரகத்தில் சேர்ந்தால் கிறுக்குப் புத்தி' என்கிறார்கள் பிறர். 'சேராவிட்டால், கிறுக்கு!' என்கிறார்கள் சங்கத் தோழர்கள்! ஆனால், நான் என் உடனொத்தவர்களின் ஏச்சைப் பொறுத்துக்கொள்கிறேன்! கடைசி வருஷப் படிப்பைக் கெடுத்துக்கொண்டு, வீணாக, பெரியவர்களுக்கும், என்னிடம் மாபெரு அன்பைச் சொரிபவர்களுக்கும் வருத்தம் உண்டாக்குவதை நான் விரும்பவில்லை, தவிர்க்கிறேன்!" என்று கூறியது ராஜுவின் கடிதம்.

அங்கே பெற்றோர்களுக்கும் இதே பதில், இங்கே மாமா, மாமிக்கும் இதே பதில்!

ஜானகியின் எழுத்து கிறுக்கு எழுத்துத்தான்; சிதைந்த தமிழ்ச் சொற்களைக் கொண்டுதான் கொச்சை வார்த்தைகளை வாரியிறைத்துத்தான், எழுதினாள் அவள் கடிதம். ஆனால் ஒரு குறுக்குக் கேள்வியும் பிள்ளை கேட்டுவிட முடியாதபடி அத்தனை விவரமாக, ஆழமாக, அவள் தன் மனக்கருத்தை அதில் பதித்துவிட்டிருந்தாள். பிள்ளையிடம் பேசுவது போல குழைய எழுதியிருந்தாள். அவள் கடிதம்தான் ராஜுவின் இத்தகைய நல்லுறுதிக்குக் காரணமோ?

"எனக்குத் தெரியும். பிள்ளை அம்மாவின் கெஞ்சுதலுக்குத்தான் லட்சியம் வைப்பான் என்று! தாயின் கடிதம்தான் இளக்கும் உள்ளத்தை என்றுதான் நான் கண்டிப்பாகச் சொல்லிவிட்டேன். நான் எழுத முடியாது என்று! பிள்ளைமேல் நான் சீற்றமாகயிருந்து ஒரு அக்கரையும் கொள்ளமாட்டேன் என்று பிடிவாதமாக இருந்ததனால்தான், அவள் தன் கிறுக்கு எழுத்தைத் தங்கு தடை இல்லாமல் விசிவிட்டிருக்கிறாள்... பலனும் உடனே கிட்டியது!" என்று ராமசாமி, "கிறுக்கா"கத் தோன்றக்கூடிய தம் பிடிவாதத்துக்கும் கோபத்திற்கும், வியாக்கியானம் கூறி எழுதினார் சேஷாத்திரிக்கு.

சேஷாத்திரிக்குப் பாவம், வருத்தம், ஏமாற்றம்.

"வைரத்தை வைரங்கொண்டு அறுக்கணும் என்று சொல்வார்கள். சங்கக் கிறுக்குப் போக்கடிக்க, காதல் கிறுக்குப் புகுத்தினேன் ராஜுவின் மனதிலே!" என்று சொல்லிக்கொண்டு பெண்ணுக்கு வரன் தேடும் யோசனையே இல்லாது தவிர்க்க உறுதி பிறக்கவில்லையே இப்போதே!

உமாவின் கடிதத்தால் மனம் மாறியதென்றோ, தன் நல்ல எண்ணம் உறுதிப்பட அவள் கடிதம் உதவியது என்றோ ராஜு சேஷாத்திரிக்கு எழுதவில்லையே! எப்படி எழுதுவான்? உமா ரகசியமாக அத்தானுக்கு எழுதுவதாக அல்லலோ தொனிக்கும்படியாக எழுதப்பட்டது அது? அவருக்கு எழுதும் கடிதத்தில் எப்படி உமா கடிதத்தைக் குறிப்பிடுவான் ராஜு!

சேஷாத்திரியின் குழப்பம் சீதாவுக்கு வேதனையளிக்கவேயில்லை! ஏன்... உமாவுக்குக்கூட வேதனையோ யோசனையோ இல்லை! அடுத்த வாரம்...

"அப்பா!" என்று பாவாடை அலைபுரள ஒடோடி வந்தாள் உமா. "அத்தான் எழுதியிருக்கான் எனக்கு!" என்று ஆனந்தக் கூத்தாடினாள். அவள் கையில் ஒரு கார்டு.

"என் படிப்பு முடிந்து வரும்போது உனக்குப் பொம்மைகள் ஒரு பெட்டி நிறைய வாங்கி வர நினைத்திருந்தேன்! ஆனால், இப்போது வேறு யோசனை... ஒரு அழகிய சிற்றாடை வாங்கி வரட்டுமா, உமா?"

ராஜு உமாவுக்கு. இப்படி, ஒரு கார்டு எழுதுவானேன்? காரணம் விளங்கிற்று!

குறுக்குச் சங்கம் ஒழிந்துவிட்டது! ஆனால் ராஜு, உமா இருவரிடையே காதல்... கிறுக்கை வளர்த்துப் பிறகு சீர்படுத்த பெரியவர்களிடையே யோசனை!

*****

(சுதேசமித்திரன், பிப்ரவரி 13, 1949)